

творевини подарио Онај који је Творац неба и земље.

Зато је Господ и рекао: "Ко је жедан нека дође мени и нека пије, и даћу му воде живота" (уп. Јн. 7, 37-38). Сећате се оног сусрета Господњег са женом Самарјанком, која је мислила да Он тражи од ње воде да пије са кладенца Јаковљевог, који и дан данас постоји у Самарији, а Он њој каже: "Кад би ти знала о води коју ја дајем, ти би тражила од мене". А она ће рећи: "Ниси ти већи од нашега оца Јакова". А Господ ће да каже: "Вода коју ја дајем и коју ја

баш на ову велику суботу, када је Господ - који је Пут, Истина и Живот, Дародавац живота - који је примио људску природу на себе, примио чак и смрт на себе; не да би остао у гробу, него да би - пролазавши кроз гроб силом Духа Светога и својом силом, Сина Божијег Јединородног - васкрсао, и да би својим Васкрсењем подарио васкрсење мртвих, и живот вечни и непролазни. Зато и Пророк говори, а то певамо на ову Велику суботу: Васкрсни Господе, суди земљи - јер Ти си Творац неба и земље, Ти си Судија неба и

Христос не прекорава Тому зато што овај иште да га сам сусретне, већ зато што бира најнижу могућу разину сусретања, ону чулну. Енергије Божије благодати које потпадају под чула су мање потресне. Божанска благодат дејствује на много потресније начине од оних који потпадају под чулне, али Тома, као и ми пуно пута, не тражи овај последњи начин, већ онај први. Бивамо импресионирани једним чудотворним исцељењем или натприродним предсказањем неког светог човека, а да ни не приметимо чудо спољашњег света или нашег унутрашњег света, које је незамисливо импресивније од било ког чудотворног исцељења или натприродног пророковања. Ако би који мртавац васкрсао из свога гроба изазвао би такво запрепашћење, шок, чак и код дубоко верујућих људи, али духовна васкрснућа која се догађају свакодневно једва да и приметимо. Која је смрт страшнија, природна или духовна? Ко су стварно умрли? Да ли су то светитељи који су сахрањени пре више векова или људи који пролазе поред нас и чије физиолошке функције раде савршено, а чије срце не може да осети ни трачак љубави нити за ближње, нити за Бога? св.

о. Филошеј Фарос

доносим роду људскоме, па и теби, жено, вода је Духа Живога, Вечнога, Непролазнога; вода вечнога и непролазнога живота (уп. Јн. 4, 10-14).

Е, о тој води, о тој жеђи, говори и Свети пророк, сабравши у себе сву тугу и сву жалост људску за вечношћу и за бесмртношћу. Зато и понављамо његове речи

земље, Теби је предао суд Отац Твој небески. Суди земљи, јер Теби су предати и Теби су поверени народи земаљски да их преузмеш и да их водиш и да њима руководиш. Дакле, о том Васкрсењу Господњем, о ономе које ми очекујемо да прославимо идућег дана, о тој жеђи говори Свети пророк - о вечној жеђи људској.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

НЕДЕЉА ДРУГА ПО ВАСКРСУ - ТОМИНА

прей. Теогор Сикеоџ; св. Плаћон Бањалучки

Јн. 20, 19 - 31, зч. 65; Дай. 5, 12 - 20, зч. 14.

свешти праведни Алексеј Мечев

БЕСЕДА НА ТОМИНУ НЕДЕЉУ

Након што смо прошли кроз свету Четрдесетницу Великог Поста, ушли смо у нову четрдесетницу, која има потпуно другачији смисао. Тамо смо оплакивали своје грехове, исповедали своје немоћи, смиривали себе постом и уздржањем – у свему себе сматрали кривим и молили за милост и отпуштење грехова.

Нова четрдесетница, која почиње славним васкрсењем Исуса Христа, увела нас је у ново, светло и радосно стање хришћанина, ослобођеног осуде, васкрслог за нови свештени живот, увереног у даровано му већноблажено бесмрће.

Тамо смо у нашем Господу видели образац за себе, како Он, ступајући на дело спасења људскога рода, провео 40 дана у најстрожем посту, у усамљеној молитви у борби са невидљивим непријатељем.

Сада видимо истога тога Господа који се кроз 40 дана јављао Својим ученицима, али видимо Га прослављеног, као победника, као слављеника над свима непријатељима. Како су за нас утешна

та вишеструка јављања Господа Својим ученицима, након Његовог васкрсења. Сва она сведоче о највеличанственијој љубави Господа према онима који верују у Њега.

Ево првог уверења у Господње благовољење које су задобили хришћани: Он, васкрсли, јављао се само Својима, само најближим ученицима, само верујућим у њега. Питамо се, зашто се Господ није поново јавио у Јерусалиму, пред својим поквареним непријатељима, првосвештеника, књижевника и фарисеја? До какве би их само смутње, стида, срамоте довео тада пред народом, пред онима које су нахушћавали против Господа.

Овако нам, браћо, изгледа, због наше сујете и властољубља: Нама је драго када видимо непријатеља посрамљеног и тада се хвалимо победом над противником. Нама годи да ногама својима газимо онога ко је био замислио да нам учини зло.

Господ наш је изобилан у љубави, Он поштеђује своје непријатеље, даје им да сами увиде своју кривицу, да увиде свој преступ и

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

добровољно приђу Господу.

Каква би корист била од тога да се јавио својим непријатељима у слави? Могуће да би за тренутак били збуњени, али чему све то?

Уколико су сами ученици Господњи не једанпут сусрели Га с вером, али сматрали то за маштарију или привиђење или појаву духа, тим пре противници, ослепљени страстима, злбом, сусрели би Га са сумњом, неверјем и новим приливом злобе и мржње.

Уколико би се и обратили, али да ли би их то дуго држало?

Ми видимо да и међу нама има образованих људи који не желе да признају очигледну истину, већ је упорно одбацују, покренути гордошћу и жељом да прославе саме себе.

Не, Господ се јављао онима који, премда су били погођени тугом због Његове смрти, премда су, како је изгледало, изгубили и веру у Његово васкрсење, али у једном тренутку, када је Он био међу њима, када је, као и раније седео са њима, говорио им Своје чудесне речи, чак и јео и пио са њима, показивао им Своје ране – за само један тренутак се та туга, та сумња преображавала у радост, у увереност, у такву привезаност, ради које су били спремни да иду на тргове, да подносе страдања, да приме мученичку смрт. Погледајте, како су јављања Господња била различита! Он се најпре јавља женама, да би их наградио за ту храброст, што су биле са Њим до последњег тренутка. Јавља се и Петру, који Га се три пута одрекао, да би га

охрабрио и поново му вратио звање апостола. Јавља се двојици ученика на путу (за Емаус), да би два сведока још више могла уверити апостоле. И на крају, када су сви апостоли били припремљени и налазили се у напетом ишчекивању и већ постали веома нестрпљиви, тада је стао између њих, да би их благословио на велико дело, које су имали да изврше након Њега. Он се јавио свима верујућима, да би их уверио у Своје Божанство.

Ново сведочанство љубави према хришћанима Господ је пројавио у томе што је у Својим јављањима показао бригу за све потребе Својих ученика. Господ се јавља и свим ученицима и једном или двојици, насамом. То значи да се Господ брине, како о читавој Цркви у целини, тако и о сваком верујућем посебно.

Господ се није јављао једном или два пута, већ много пута. Ово значи да ма да у каквом смо стању и у ма каквим околностима, Он је свагда са нама. Господ је својим јављањима увек доносио извесну радост, помоћ, утеху. Марија стоји крај гроба и плаче, а Он иза ње, да би утешио они која тугује. Два ученика иду за Емаус, и у недоумици изливају тугу своје душе, своје развејане наде – а Господ је управо ту, са њима да би разгонио ове сумње. Апостоли су затворили своја врата, Тома не верује, док не опипа Његове ране, и Господ излази свима у сусрет.

Није ли и нама то утеха, хришћани? Христос је обећао да ће вечно бити са нама, чега да се бојимо?

мистројолий Амфилохије (Раговић) ВАСКРСНИ, БОЖЕ, СУДИ ЗЕМЉИ

Речи, драга браћо и сестре, које певамо после читања Апостола, и које смо управо певали, записао је древни Пророк. У тим речима је исказана сва туга и сва молитва рода људскога од станка света па до онога тренутка када су те речи записане: Васкрсни, Боже, суди земљи, јер ћеш Ти наследити у свим народима (Пс,

тих гробова древних, пронађен је златни листић, поред једнога од оних фараона, на коме је писало: "Жедан сам" - ништа друго није писало. Али, јасно је да је тај фараон - зато су и дизане пирамиде, не би ли макар на вештачки начин обесмртили оне који су били главни - упокојивши се и нашавши се у гробу и у својој пирамиди, оставио

Господ наш сасвим је просто и истинито представио Себе овим речима: *Изиђох од Оца и дођох у свет; и ојетѝ остављам светѝ и идем к Оцу.*

Како су светле и слатке ове речи! Ниједан језик није их изрекао пре Христа од постања света. Ниједан се човек никада није тако представио свету. Ове су речи за нас светле и слатке, јер њима Христос не представља само Србе, него жели да и нас саме представи нама самима. Јер ми сами не би знали без Христа ко смо ми. Не би знали ни одакле смо дошли у овај свет ни куда идемо из овог света. Како би и знали кад то нисмо могли наследити од некрштених и незнабожних праотаца наших нити се од немуште природе научити, нити од колевке и од гроба чути? Нити је икад ико ма у ком времену и ма на ком месту на овој црној земљи могао то знати докле кроз мрак и хаос светски није одјекнула реч Господња: *Изиђох од Оца и дођох у свет и опет остављам свет и идем к Оцу.* А да Господ хоће овим речима да објасни не само одкуда је и куда иде Он него и одкуда смо ми, исказао је он на другом месту где је назвао Своје верне браћом Својом говорећи: *Каг учинистѝе једном од ове моје најмање браће, мени учинистѝе* (Мат. 25, 40). А који су браћа, имају једнога оца. Дакле, и мени и теби дато је право да можемо Оца Христовог назвати Оцем својим. Тако онда и ја и ти можемо се представити и рећи: *Изиђох од Оца и дођох у свет; и ојетѝ остављам светѝ и идем к Оцу.*

свѝтѝи владѝка Николај

81, 8). Жеђ за васкрсењем, жеђ за вечним и непролазним животом, то је она најдубља жеђ која је уписана у људско биће, и не само у биће човеково, него у свако створење.

Када је у Египту откривена једна од древних пирамида, неки од

тај запис своје душе, свога бића, и он и они који су га сахранили. Његова душа је и после смрти запечатилa и забележила ту жеђ. Жеђ не за пролазном водом коју пијемо, него жеђ за вечном водом; жеђ за водом живота; жеђ за оном водом коју је свему роду људском и својој